

Arrest

nr. 120 754 van 17 maart 2014
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 12 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een

*verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 21.10.2011 werd ingediend door:
[....]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan

drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Eenzijds heeft betrokkene niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene brengt volgende documenten voor de relatie aan:

- *Foto's zonder datum: aangezien deze foto's geen data bevatten kan niet achterhaald worden wanneer deze foto's werden genomen. Bijgevolg vormen deze geen afdoende bewijs voor de relatie.*
- *Verklaringen op eer van derden: aangezien het verklaringen op eer betreft kunnen zij niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de relatie omdat zij niet op hun feitelijke en waarachtigheid getoetst kunnen worden.*
- *Treintickets dd. 19.06.2011, cinematicketten dd. 22.06.11: deze documenten kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de relatie aangezien noch de naam van de betrokkene noch van de partner van betrokkene werd vastgesteld op deze documenten.*
- *Kaartjes van betrokkenen en van derden: aangezien deze niet voorzien zijn van een poststempel met datum kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie. De handgeschreven data kunnen niet aanvaard worden aangezien deze niet op hun authenticiteit kunnen getoetst worden.*
- *Hoewel beide namen vermeld worden op het huurcontract van de partner van betrokkene dd. 30.12.2009 vormt dit geen afdoende bewijs om aan te tonen dat betrokkenen minstens één jaar onafgebroken hebben samengeleefd voor de aanvraag aangezien de partner van betrokkene, volgens het Rijksregister, pas op 17.02.2011 op het adres van betrokkene werd ingeschreven.*

Anderzijds kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt.

Om dit aan te tonen wordt door betrokkene zowel loonfiches voorgelegd van zichzelf dd. maart 2011-oktober 2011, als van zijn Belgische partner dd. januari 2011 - maart 2011. Maar aangezien deze interim-contracten per definitie tijdelijk van aard zijn, is met deze loonfiches niet aangetoond dat de verworven bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn.

Bijgevolg werd niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het verblijf daarom geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 40ter en artikel 40bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Nadat hij artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet heeft geciteerd doet verzoeker gelden wat volgt:

"Verwerende partij is kennelijk onredelijk tot haar beslissing gekomen.

Verzoeker heeft weldegelijk een duurzame relatie met zijn partner.

Verwerende partij heeft de bewijskracht van de documenten miskend.

Verzoeker bewijst zeker dat hij al onafgebroken 1 jaar samenwoont met zijn partner.

Verwerende partij erkent zelf dat verzoeker sedert 17.02.2011 officieel in ingeschreven bij zijn partner!!

- Hoewel beide namen vermeld worden op het huurcontract van de partner van jd.30.12.2009 vormt het geen afdoende bewijs om aan te tonen dat betrokkenen minstens een jaar onafgebroken hebben samengeleefd voor de aanvraag aangezien de partner van betrokkene, volgens het Rijksregister, pas op 17.02.2011 op het adres van betrokkene werd ingeschreven.

Bovendien is er een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd d.d. 30.12.2009!

Wat betreft de inkomsten van partijen heeft verwerende partij geoordeeld dat deze niet stabiel en regelmatig zijn.

Wanneer de Belg echter geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet de DVZ een behoeftenanalyse maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging kan dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon."

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). De schending van de materiële motiveringsplicht wordt thans onderzocht in het licht van de voorwaarden waaraan de vreemdeling moet voldoen om te worden beschouwd als een familielid van de burger van de Unie, zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet dat, naar luidt van artikel 40ter ook van toepassing is op familieleden van een Belg.

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten en waarbij een naar behoren geattesteerde en duurzame partnerrelatie moet worden onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is volgens deze bepaling aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

De verzoekende partij legde ten bewijze van zijn duurzame en stabiele relatie met zijn partner een aantal documenten voor die door de verwerende partij in de bestreden beslissing op grond van concrete argumenten niet als afdoende bewijs werden beschouwd. Het louter tegenspreken van deze conclusie of het louter poneren, zonder meer, van de stelling dat de bewijskracht van de documenten is miskend, volstaat niet om aan te tonen dat de beslissing niet deugdelijk is. Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker, wat het niet aangetoond zijn van de criteria voor een duurzame en stabiele relatie, stelt *in concreto* dat hij bewijst dat hij al 1 jaar onafgebroken samenwoont met zijn partner en dat de verwerende partij zelf erkent dat hij sedert 17 februari 2011 officieel is ingeschreven bij zijn partner.

Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet vereist dat de partners moeten bewijzen dat zij gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag hebben samengewoond.

Aangezien de aanvraag dateert van 21 oktober 2011 is de inschrijving van verzoekers partner op zijn adres op 17 februari 2011 uiteraard niet voldoende om een jaar samenwoont aan te tonen. Verzoeker stelt dan wel verder dat er een geregistreerde huurovereenkomst is voorgelegd van 30 december 2009, maar deze huurovereenkomst werd pas geregistreerd op 19 januari 2012 en bovendien is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om voorrang te geven aan het objectieve bewijs van samenwoont dat wordt geleverd middels het attest van gezinssamenstelling luidens hetwelk verzoekers partner pas op zijn adres werd ingeschreven op 17 februari 2011.

De Raad stelt vast dat de overige motieven voor het niet aangetoond zijn van de relatie zoals voorzien in artikel 40ter *juncto* artikel 40bis, § 2, 2° niet worden betwist, zodat zij onverminderd overeind blijven. Nu derhalve vaststaat dat de verwerende partij op grond van deugdelijke motieven heeft gesteld dat de duurzame en stabiele relatie niet afdoende is aangetoond en verzoeker dus niet heeft aangetoond dat hij moet worden beschouwd als familielid van een Belg, is het motief met betrekking tot de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten een overtollig motief, zonder hetwelk de bestreden beslissing afdoende wordt gedragen door het eerste motief. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van een grief ertegen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privaatleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn partner en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 van het EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn partner. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Ten dezen merkt de Raad op dat de verzoekende partij een zeer summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het

mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De verzoekende partij toont met haar weinig geconcretiseerd betoog niet aan dat ze in België een privéleven leidt dat valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM en dat moet worden losgezien van het vermeende gezinsleven met haar partner. Derhalve kan de Raad volstaan met hetgeen volgt.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Indien het een situatie van eerste toelating betreft, wat in de voorliggende zaak het geval is, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89)

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij deze voorwaarden niet vervult.

Vooreerst dient er op te worden gewezen dat, waar de verzoekende partij betoogt dat niet voldaan is aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, het *in casu* een eerste toegang betreft zodat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet speelt.

Zelfs als kan worden aangenomen dat er *in casu* sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dient teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het

verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat de verzoeker op geen enkele wijze aantoonde dat hij en zijn partner daadwerkelijk zouden worden gehinderd in het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in haar land van herkomst of elders. Het argument dat verzoekers partner gerechtigd is op normale wijze haar gezinsleven uit te oefenen in België doet daaraan geen afbreuk. Beiden wisten, of moesten weten dat verzoekers verblijf precair –in afwachting van een beslissing over zijn asielaanvraag- dan wel niet legaal was nadat deze beslissing werd genomen en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 december 2010.

Het weze voorts benadrukt dat wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is van een wanverhouding tussen de belangen van verzoeker enerzijds die *in se* bestaan in het willen verblijven in een land waar hij op illegale wijze verblijft, en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing strekt er voorts niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt in dat hij het grondgebied dient te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat hij definitief van zijn partner wordt gescheiden. Er vloeit enkel uit voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Gelet op de omstandigheden die de zaak van verzoeker kenmerken, blijkt dan ook niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partij op het grondgebied te gedogen Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend veertiendoor:

mevr. A. WIJNANTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

A. WIJNANTS